

ставимъ предъ царя Сезостриса, който искаше самъ да испытва работитѣ, и който бѣше много сърдитъ противъ Тирианитѣ. Ный са въскачихмы слѣдователно още по Нилъ, чакъ до тѣзи прочуты Ѡивы съ стотѣ имъ врата, дѣто живѣяше този великій царь. Този градъ ни са показа много пространенъ и помноголюденъ отъ найцвѣтущитѣ градове на Грьція. Тамъ лиціята бѣше превъходна за чистотата на улицитѣ за теченіето на водитѣ, за удобността на банитѣ, за преуспѣванъето на художествата, и за обществената безопасность. Мегдавитѣ сж украсены съ водометы и обелискы; храмоветѣ сж мраморны и по една архитектура проста, но величественна. Палатитѣ на владѣтеля е голѣмъ колкото единъ голѣмъ градъ; въ него са друго не вижда освѣнъ мраморны стълпове, пирамиды и обелискы, статуи колоссалны, и мобилы отъ массивно злато и сребро.

„Тѣзи които ны бѣхж олувили обадихж на царя че смы са намѣрили въ единъ финикійскій корабъ. Той слушаше сѣкій день, въ опредѣленны часове подданницитѣ си които имахж или да му са оплачжтъ, или да му извѣстжтъ нѣщо. Той не презираше нито испжждаше нѣкого, и не мисляше че е станжлъ царь за друго освѣнъ за да струва добро на своитѣ подданници, които обичаше като свои чеда. Колкото за чуженцитѣ, той гы приемаше благосклонно, и желаше да гы види, защото мисляше че сѣкогы може челоуѣкъ да са научи отъ тѣхъ нѣщо полезно като са запознае съ нравитѣ и обичантѣ на отдалеченитѣ народы.

„Туй любопытство на царя бѣ причина за да ны представжтъ предъ него. Той сѣдѣше на единъ престолъ отъ слонова кость съ златенъ скиптеръ въ рѣка. Той бѣше вече старъ, но пріятенъ, пѣленъ отъ благодущіе и отъ величіе: той правяше правосѣдіе сѣкій день на народитѣ си съ едно търпѣніе и съ една мждрость на които му са чудяхж безъ ласкателство. Слѣдъ като работяше цѣль день за да нарежда рабо-

---

сж развалены; днесъ на една тѣхна часть е града Луксоръ.